

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobce: **J. K.**, zast. Mgr. Daliborem Lípou, advokátem se sídlem Jugoslávská 856/2, Karlovy Vary, proti žalované: **Vězeňská služba České republiky, Věznice Ostrov nad Ohří**, se sídlem Vykmanov 22, Ostrov, o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 10.10.2023, č. j. 57 A 172/2018-148,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Předmětem projednávané věci je zásah spočívající v odebrání a neposkytování léčebné výživy „dieta D2“ žalobci ze strany věznice, která byla nahrazena stravou označenou jako „NS“ – nedráždivá strava.

[2] Žalobou ze dne 10. 12. 2018 se žalobce domáhal před krajským soudem ochrany před nezákonným zásahem žalované ve smyslu § 82 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který měl spočívat v neposkytování léčebné výživy „dieta D2“ ode dne 13. 10. 2018, ačkoliv mu byla předepsána lékařem (gastroenterologem) v roce 2017 a do dne 12. 10. 2018 ve věznici poskytována. Konkrétně žalobce navrhl, aby krajský soud prohlásil uvedený zásah za nezákonný, zakázal žalované v něm pokračovat a přikázal jí, aby žalobci příslušnou dietu zase poskytovala.

[3] Krajský soud ve věci rozhodl nejprve rozsudkem ze dne 3. 4. 2019, č. j. 57 A 172/2018-64, kterým žalobu zamítl. Zjistil, že žalovaná postupovala v souladu s aktuálním rozhodnutím ošetřujícího lékaře. Pokud měl žalobce za to, že ošetřující lékař

učinil nesprávné rozhodnutí stran jeho léčebného režimu, měl se proti němu bránit jako pacient prostředky k tomu určenými právními normami, které regulují poskytování zdravotnických služeb, nikoliv žalobou na ochranu před nezákonným zásahem žalované.

[4] Tento první rozsudek krajského soudu ke kasační stížnosti žalobce zrušil Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 15. 3. 2023, č. j. 2 As 133/2019-154, a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení. Druhý senát se před rozhodnutím věci obrátil na rozšířený senát Nejvyššího správního soudu, neboť měl za to, že jeho názor o zásahové žalobě jako vhodném prostředku ochrany práva žalobce koliduje s právním názorem čtvrtého senátu tohoto soudu. Rozšířený senát usnesením ze dne 8. 2. 2023, č. j. 2 As 133/2019-146, č. 4455/2023 Sb. NSS, tvrzenou kolizi právních názorů neshledal, jelikož poskytování stravy vězeňskou službou odsouzeným nepředstavuje poskytování zdravotní péče, jež byla předmětem věci řešené čtvrtým senátem. Věc proto vrátil druhému senátu k rozhodnutí. Druhý senát následně shledal nesprávným názor krajského soudu založený toliko na tom, že porovnal soulad faktického postupu žalované s rozhodnutím žalobcova vězeňského ošetřujícího lékaře, aniž by se ovšem tímto podkladovým aktem jakkoli zabýval a podrobil jej kritickému zhodnocení z pohledu jednoznačnosti, určitosti, úplnosti a přesvědčivosti. Krajský soud se měl blíže věcně zabývat skutkovými okolnostmi odebrání dietního režimu D2 žalobci, včetně způsobu jeho obrany proti takovému přístupu (viz odst. [30] rozsudku č. j. 2 As 133/2019-154). Nejvyšší správní soud krajskému soudu též vytkl, že se vůbec nezabýval předchozím vyčerpáním právních prostředků ochrany nebo nápravy ve smyslu § 85 s. ř. s., a zavázal jej, aby zvážil další možnosti dokazování ohledně toho, jestli žalobci bylo doručeno vyřízení jeho stížnosti Krajským státním zastupitelstvím v Plzni, případně zda podal žádost o přezkoumání způsobu (ne)vyřízení této stížnosti u nejbližšího vyššího státního zastupitelství. Pokud by však krajský soud dospěl k závěru, že žalobce žádost o přezkoumání způsobu vyřízení stížnosti u nejbližšího vyššího státního zastupitelství nepodal, měl se dále zabývat tím, zda to po něm bylo možné, v kontextu individuálních okolností projednávaného případu, spravedlivě požadovat (viz odst. [31] až [33] rozsudku č. j. 2 As 133/2019-154).

[5] Krajský soud tak ve věci rozhodoval znovu. Jelikož v průběhu řízení o kasační stížnosti došlo k propuštění žalobce z výkonu trestu (dne 14. 10. 2021), tj. trvání zásahu již bylo pojmově vyloučeno, připustil krajský soud usnesením ze dne 25. 5. 2023, č. j. 57 A 172/2018-101, změnu žaloby s tím, že jejím předmětem bude nadále nezákonný zásah spočívající v odebrání a neposkytování léčebné výživy „dieta D2“ žalobci od 13. 10. 2018 do 14. 10. 2021. Následně nyní napadeným rozsudkem žalobu opět zamítl.

[6] Protože zásah již netrval, krajský soud nezkoumal, zda žalobce vyčerpal jiné prostředky nápravy (§ 85 s. ř. s.). Dále uvedl, že se mohl zabývat toliko obdobím do 20. 10. 2020, neboť tehdy byl žalobce přemístěn do Věznice Horní Slavkov, počínaje tímto dnem žalovaná již nebyla pasivně věcně legitimovaná. Následně s odkazy na stanovisko vedoucího lékaře zdravotnického střediska žalované MUDr. N. ze dne 23. 1. 2019 a vyjádření Vězeňské služby České republiky, Generálního ředitelství, odboru zdravotnické služby (MUDr. Ž.), ze dne 25. 7. 2019 dospěl k závěru, že žalovaná bezprostředně před odebráním léčebné výživy „dieta D2“ postupovala v souladu s předpisy a poskytovala žalobci odpovídající stravu s ohledem na jeho zdravotní stav (tzv. nedráždivou stravu). Vedoucí lékař MUDr. N. si sice zčásti odporoval, neboť jeho zcela

pokračování

obecné tvrzení o tom, že potřebná dieta se může v čase měnit, nijak nezohlednilo konkrétní zdravotní stav žalobce, zejména s ohledem na možnou recidivu onemocnění. Jednalo se však o zpětné vyjádření dřívějších úvah lékaře, který dal pokyn k odebrání diety D2, což jeho zkratkovitost relativizuje, a vágnost a „neobratnost“ tohoto stanoviska napravil MUDr. Ž., který vycházel ze zdravotní dokumentace žalobce v rozhodném období.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalované

[7] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl výše označený rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Navrhl napadený rozsudek zrušit, věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení a přiznat stěžovateli právo na náhradu nákladů řízení.

[8] Krajský soud dle stěžovatele nesprávně posoudil otázku nezákonného zásahu spočívajícího v odebrání diety D2. Stěžovateli bylo odňato právo, aby mu v souladu s § 16 odst. 1 zákona č. 169/1999 Sb., o výkonu trestu odnětí svobody a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o VTOS“), byla poskytována mimo jiné i strava, která bude co možná nejvhodnější pro předejití recidivy jeho gastroenterologického onemocnění. Krajský soud nedostal povinnosti uložené Nejvyšším správním soudem, aby se blíže věcně zabýval skutkovými okolnostmi odebrání diety stěžovateli.

[9] Stěžovatel několikrát zopakoval, že mu byla opakovaně přiznána dieta D2 z důvodu dlouhodobých chronických problémů se zažívacím traktem, a to specialistou na základě jeho zdravotního stavu, který je bohužel nepříznivý trvale a recidivující. Dieta D2 mu pomáhala, nebyla odebrána žádným specialistou a rozhodnutí o jejím přiznání bylo zaneseno do Vězeňského informačního systému. Dieta D2 tak byla stěžovateli odebrána neoprávněně.

[10] Krajský soud dle stěžovatele bagatelizoval a špatně posoudil jeho argumentaci a nesprávně přisvědčil žalované, jejíž ospravedlňování je účelové a především činěné *ex post*. Stěžovateli nemůže být léčebná strava odebrána, a to ani po zlepšení zdravotního stavu, neboť zlepšení zapříčinila dieta a zároveň zabraňuje recidivě onemocnění. Navíc dosud nebylo zodpovězeno, kdo o odebrání diety skutečně rozhodl.

[11] Krajský soud se neřídil právním názorem kasačního soudu ani ohledně otázky, zda dieta trvale přiznaná specialistou mohla být stěžovateli vůbec odňata. I kdyby mohla, měl krajský soud posoudit zákonnost takového postupu. Lékařský závěr musí být jednoznačně a konkrétně odůvodněný.

[12] Stěžovatel namítl, že mezi lékařskými zprávami či vyšetřeními a odebráním dietní stravy dne 13. 10. 2018 není žádná reálná souvztažnost. Dieta mu byla odebrána bez vyšetření, od stolu, aniž by rozhodující lékař stěžovatele viděl, nebo byl stěžovatel alespoň

na svůj zdravotní stav a přínos diety dotázán. Krajský soud vycházel prakticky pouze z *ex post* vyjádření zaměstnanců žalované, která neodpovídají situaci. Vyjádření MUDr. N. si vnitřně odporuje a vyjádření MUDr. Ž. jen interpretuje postup žalované a *ex post* dává do souvislostí její postup tak, aby ho obhájilo.

[13] Krajský soud dle stěžovatele též pochybil, když neprovedl jeho výslech. V souladu s názorem kasačního soudu se měl důkladně zabývat skutkovými okolnostmi, proto měl výslech stěžovatele provést. Stěžovatel jako osoba v té době omezená na svobodě má omezené možnosti, jak svá žalobní tvrzení prokázat.

[14] Žalovaná se ve svém vyjádření ztotožnila s napadeným rozsudkem, který považuje za věcně i právě správný. Přiznání nedráždivé stravy stěžovateli bylo realizováno Denním nařízením ředitele žalované na den 13. 10. 2018, a to na základě podkladu zdravotnického střediska žalované. Tento postup vychází z § 14 zákona o VTOS, přičemž na vydávání denního nařízení ředitele žalované se podle § 76 odst. 1 zákona o VTOS nevztahuje správní řád. Ke změně stravy stěžovatele tedy došlo legitimním způsobem. Stěžovatel svůj nesouhlas se změnou stravy řešil toliko žádostí o zjednání nápravy ze dne 14. 10. 2018, na kterou reagoval 1. zástupce ředitele žalované. S jeho vysvětlením byl stěžovatel seznámen dne 26. 10. 2018 a dále nereagoval, věc řešil s jinými státními orgány. Žalovaná tedy považovala věc za vyřízenou. Z vyjádření obou lékařů pak vyplývá, že poskytování nedráždivé stravy odpovídalo podmínkám a hodnotám odpovídajícím požadavku na udržení zdraví stěžovatele a přihlíželo k jeho zdraví ve smyslu stanoviska rozšířeného senátu v rozsudku č. j. 2 As 133/2019-154. Tomu přisvědčuje fakt, že stěžovatel si po odebrání diety D2 na svůj zdravotní stav nestěžoval a ze zdravotní dokumentace je patrné, že minimálně po dobu výkonu trestu u žalované nedošlo ke zhoršení zaléčeného onemocnění. Pak byl stěžovatel přemístěn do Věznice Horní Slavkov. Tvrzení v kasační stížnosti označila žalovaná za subjektivní, účelová a ničím nepodložená popírající holý fakt, že stačilo, aby stěžovatel vyjádřil nesouhlas s podaným vysvětlením a věc se dále řešila. Setrvala proto na svém stanovisku a vyslovila přesvědčení o nedůvodnosti kasační stížnosti.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[15] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je podání kasační stížnosti přípustné, z důvodů, které zákon připouští, a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 102 a násl. s. ř. s.).

[16] Vzhledem k tomu, že se jedná o opakovanou kasační stížnost, zabýval se Nejvyšší správní soud její přípustností s ohledem na § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. Podle tohoto ustanovení je opakovaná kasační stížnost přípustná, pouze pokud je podána z důvodu tvrzeného nedodržení závazného právního názoru Nejvyššího správního soudu. Dle judikatury je opakovaná kasační stížnost přípustná také tehdy, jestliže směřuje k právním otázkám, které v řízení o první kasační stížnosti nebyly a nemohly být řešeny (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 8. 7. 2008, č. j. 9 Afs 59/2007-56, č. 1723/2008 Sb. NSS, nebo ze dne 22. 3. 2011, č. j. 1 As 79/2009-165, č. 2365/2011 Sb. NSS).

pokračování

[17] V nyní projednávané věci stěžovatel jednak namítá nedodržení závazného právního názoru Nejvyššího správního soudu krajským soudem, jednak v řízení o první kasační stížnosti nebyla otázka zákonnosti odebrání a neposkytování léčebné výživy „dieta D2“ stěžovateli řešena. Kasační stížnost je proto přípustná a Nejvyšší správní soud přistoupil k přezkumu rozsudku krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů. Ověřil také, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[18] Kasační stížnost není důvodná.

[19] Stěžovatel opakovaně trvá na tom, že mu dieta D2 přiznaná gastroenterologem v roce 2017 nemohla být odebrána, resp. že mu byla odebrána nikoliv na základě jeho zdravotního stavu a měla mu být i nadále poskytována. Namítá, že se krajský soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu v rozsudku č. j. 2 As 133/2019-154 a pochybil, když neprovedl výslech stěžovatele. Námitky nejsou důvodné.

[20] Podle § 16 odst. 1 zákona o VTOS *[o]dsouzeným se poskytuje pravidelná strava za podmínek a v hodnotách, které odpovídají požadavku udržení zdraví a přihlížejí k jeho zdravotnímu stavu, věku a obtížnosti vykonávané práce. V rozsahu, v jakém to umožňuje provoz věznice, se přitom přihlíží k požadavkům kulturních a náboženských tradic odsouzených.*

[21] Nejvyšší správní soud v předcházejícím rozsudku č. j. 2 As 133/2019-154 dospěl k závěru, že osoba ve výkonu trestu odnětí svobody má veřejné subjektivní právo na to, aby jí v souladu s § 16 odst. 1 zákona o VTOS byla poskytována mimo jiné i strava, která bude co možná nejvhodnější z hlediska jejího zdravotního stavu, v projednávané věci nejvhodnější pro předejití recidivy gastroenterologického onemocnění stěžovatele. Zjištění zdravotního stavu stěžovatele a předepsání neдрáždivé stravy přitom bylo toliko předběžným úkonem pro následné faktické poskytování stravy podle § 16 odst. 1 zákona o VTOS (odst. [21], [22] a [28] rozsudku č. j. 2 As 133/2019-154). Následně kasační soud vytknul krajskému soudu, že se nijak nezabýval rozhodnutím stěžovatelova vězeňského ošetřujícího lékaře, nepodrobil jej kritickému zhodnocení z pohledu jednoznačnosti, určitosti, úplnosti a přesvědčivosti, blíže se věcně nezabýval skutkovými okolnostmi odebrání dietního režimu stěžovateli a ani předchozím vyčerpáním právních prostředků ochrany nebo nápravy ve smyslu § 85 s. ř. s. (odst. [30] a [31] rozsudku č. j. 2 As 133/2019-154).

[22] V této souvislosti kasační soud nepřisvědčil námitce, že se krajský soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu ohledně otázky, zda dieta trvale přiznaná specialistou mohla být stěžovateli vůbec odňata. K takovému posouzení v dalším řízení Nejvyšší správní soud krajský soud nezavázal.

[23] K posledně vytknutému pochybení krajského soudu v předcházejícím řízení Nejvyšší správní soud uvádí, že přímo ze znění § 85 s. ř. s. vyplývá, že vyčerpání jiných opravných prostředků je třeba toliko v případě tzv. záporní zásahové žaloby. Podání deklaratorní zásahové žaloby, tj. domáhá-li se žalobce pouze určení, že zásah byl

nezákonný, vyčerpáním jiných právních prostředků ochrany nebo nápravy podmíněno není (srov. rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 5. 12. 2017, č. j. 1 Afs 58/2017-42, č. 3686/2018 Sb. NSS, odst. [49], nebo rozsudek NSS ze dne 24. 3. 2022, č. j. 9 Afs 6/2022-32, odst. [20]). V nyní projednávané věci vyšlo v dalším řízení před krajským soudem najevo, že tvrzený zásah skončil dne 14. 10. 2021, kdy byl stěžovatel propuštěn z výkonu trestu odnětí svobody. Stěžovatel se tak domáhal již jen deklarace nezákonnosti zásahu (viz též návrh na změnu žaloby na č. l. 98 spisu krajského soudu) a v takovém případě v souladu s § 85 s. ř. s. i výše uvedenou judikaturou nebylo třeba, aby stěžovatel vyčerpал jiné prostředky obrany, resp. aby se krajský soud tímto vyčerpáním zabýval.

[24] Ostatní pochybení krajský soud v novém řízení napravit, tedy se řídit závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu vyjádřeným v rozsudku č. j. 2 As 133/2019-154 – zabýval se přiznáním i odebráním léčebné výživy „dieta D2“ stěžovateli a hodnotil rozhodnutí stěžovatelova vězeňského ošetřujícího lékaře. V této souvislosti Nejvyšší správní soud nepřisvědčil kasační námitce, že dosud nebylo zjištěno, kdo o odebrání diety D2 rozhodl. Byl to stěžovatelův vězeňský ošetřující lékař, jehož rozhodnutí bylo realizováno denním nařízením ředitele žalované na den 13. 10. 2018 vydaného na základě vnitřního řádu žalované (založeno na č. l. 30 a násl. spisu krajského soudu), jak vysvětlila žalovaná i ve vyjádření ke kasační stížnosti.

[25] Krajský soud v napadeném rozsudku vycházel ze zdravotní dokumentace stěžovatele, kterou si opatřil, a ze dvou vyjádření lékařů – stěžovatelova vězeňského ošetřujícího lékaře MUDr. N. a lékaře Vězeňské služby České republiky, Generálního ředitelství, odboru zdravotnické služby, MUDr. Ž. (viz body 37. až 41. napadeného rozsudku). Následně uvedené podklady hodnotil, přičemž vyjádření MUDr. N. sice označil za zkratkovité, jeho vágnost a neobratnost však napravit druhý lékař MUDr. Ž. Krajský soud uvedl, že vyjádření MUDr. Ž. obsahovalo komplexní a věrohodný popis skutkové verze reality, zabývalo se zdravotním stavem stěžovatele a mělo oporu ve zdravotnické dokumentaci. Odborný závěr o vhodnosti nedráždivé stravy přitom jiný důkaz nevyvrátil (body 42. až 44. napadeného rozsudku). Nejvyšší správní soud již považuje takové hodnocení lékařských podkladů ze strany krajského soudu za dostatečné. Přistoupil proto k posouzení věcné správnosti závěru krajského soudu, že žalovaná poskytovala stěžovateli odpovídající stravu s ohledem na jeho zdravotní stav, se kterým se z níže uvedených důvodů ztotožnil.

[26] V projednávané věci není sporné, že stěžovatel byl dne 4. 9. 2017 hospitalizován ve Vězeňské nemocnici Brno, v rámci hospitalizace byl několikrát vyšetřen gastroenterologem a byla mu přiznána léčebná výživa „dieta D2“. Základní listy A1/1 „ZÁKLADNÍ ÚDAJE“ a A1/2 „DIAGNOSTICKÝ PŘEHLED“ obsahují zápisy o dietě „D2 TRVALE“. Propouštěcí zpráva ze dne 19. 10. 2017 obsahuje doporučení „kontrolní gastrofibroskopie dle doporučení gastroenterologa je objednána na 2. 11. 2017“ a „nadále šetrící dieta D2, vyloučení dráždivých potravin“. Lékařská zpráva ze dne 2. 11. 2017, kdy proběhlo kontrolní gastroenterologické vyšetření, hovoří o zhojení dřívějšího nálezů a dietu D2 již nezmiňuje (obě lékařské zprávy jsou součástí zdravotní dokumentace stěžovatele založené na č. l. 142 spisu krajského soudu). Totožné závěry vyplývají z výše zmiňovaných vyjádření lékařů (vyjádření MUDr. N. založeno na č. l. 38 spisu krajského soudu

pokračování

a vyjádření MUDr. Ž. na č. l. 27 spisu tohoto soudu vedeného v předcházející věci pod sp. zn. 2 As 133/2019; viz též body 40. a 41. napadeného rozsudku, ve kterých krajský soud z vyjádření lékařů cituje).

[27] MUDr. Ž. dále uvedl, že: *„Po zklidnění akutních problémů a stabilizaci zažívacího traktu se běžně (tedy i v civilu) doporučuje nedráždivá strava, která svým složením u nemocí žaludku plně vyhovuje“*. Vyjádřil se také k tamnímu tvrzení stěžovatele (totožnému s nynějším tvrzením v kasační stížnosti) ohledně *„stále nepříznivého zdravotního stavu“* s tím, že: *„Podle obsahu zdravotnické dokumentace totiž po odebrání diety byl stěžovatel opakovaně ošetřen lékařem, avšak primárně pro zdravotní obtíže jakkoliv nesouvisející s žaludečními problémy“*.

[28] Nejvyšší správní soud výše s odkazem na předcházející rozsudek č. j. 2 As 133/2019-154 konstatoval, že stěžovatel měl právo, aby mu žalovaná poskytovala co nejvhodnější stravu z hlediska jeho zdravotního stavu. Aniž by kasační soud jakkoliv zdravotní stav stěžovatele zlehčoval, z vyjádření MUDr. Ž. jednoznačně vyplývá, že nedráždivá strava poskytovaná stěžovateli po odebrání diety D2 pro něj byla vhodná právě s ohledem na jeho zdravotní stav.

[29] Jakkoliv kasační soud musí dát za pravdu stěžovateli, že mezi vyšetřeními v r. 2017 a odebráním diety D2 v roce 2018 je nemalý časový odstup a bylo by jistě vhodnější, aby byl stěžovatel bezprostředně před odebráním původně přiznané léčebné výživy „dieta D2“ vyšetřen, již v lékařské zprávě z kontrolního vyšetření dne 2. 11. 2017 nadále dieta D2 skutečně doporučena není a hovoří o zahojení původních nálezů. Ze zdravotní dokumentace stěžovatele ani jiných lékařských podkladů nevyplývá, že by stěžovatelův zdravotní stav léčebnou výživu „dieta D2“ nadále vyžadoval. Zároveň propouštěcí zpráva ze dne 19. 10. 2017 hovoří vedle diety D2 o *„vyloučení dráždivých potravin“* a v základním listu A1/2 je po dietě D2 uvedena „NS“, tj. nedráždivá strava. Nejvyšší správní soud proto ve shodě s krajským soudem dospěl k závěru, že žalovaná v souladu s § 16 odst. 1 zákona o VTOS poskytovala stěžovateli po odebrání původně přiznané diety D2 stravu (tzv. nedráždivou) odpovídající jeho zdravotnímu stavu. Z předložených lékařských podkladů, které jsou jednoznačné a odůvodněné, nevyplýnul opak.

[30] Důvodná není ani poslední kasační námitka týkající se neprovedení výsledku stěžovatele krajským soudem. Podle § 52 odst. 1 s. ř. s. [s]oud rozhodne, které z navržených důkazů provede, a může provést i důkazy jiné. Nejvyšší správní soud ustáleně judikuje, že v souladu s § 52 odst. 1 s. ř. s. správní soud není povinen provést všechny navržené důkazy, naopak může provést i důkazy jiné než navržené účastníky řízení. Pokud ale důkaznímu návrhu nevyhoví, musí v souladu se zásadami spravedlivého procesu vyložit, z jakého důvodu navržený důkaz neprovedl (srov. např. rozsudek NSS ze dne 28. 4. 2005, č. j. 5 Afs 147/2004-89, č. 618/2005 Sb. NSS, nověji ze dne 22. 7. 2022, č. j. 10 Ads 303/2020-52, odst. [17], nebo ze dne 16. 8. 2022, č. j. 9 As 206/2020-46, odst. [31]). To krajský soud v nyní projednávané věci učinil. V bodě 27. napadeného rozsudku odůvodnil, že provedení důkazu účastnickým výsledkem stěžovatele nebylo na místě, jelikož by stejně jako ostatní tam vyjmenované důkazní prostředky nebyl s to jakkoliv přispět k zodpovězení odborných otázek merita věci.

IV. Závěr a náklady řízení

[31] Nejvyšší správní soud kasačním námitkám nepřisvědčil a neshledal ani vadu, ke které by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Kasační stížnost proto zamítl podle § 110 odst. 1, věty poslední, s. ř. s.

[32] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel, který neměl ve věci úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení, a žalované nevznikly náklady nad rámec úřední činnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. září 2024

JUDr. Radan Malík
předseda senátu